



A szerelem mint örök emberi téma

Készíts jegyzetet a táblázat üres celláiba! pl.szerző, cím, múzsa;
esetleg évszázad, stílus, egyéb jellegzetesség

<p>(1.) „Hej, halászok, halászok, mit fogott a hálótok? Nem fogott az egyebet, vörösszárnyú keszeget. Hát a keszeg mit eszik, ha a hálóba teszik? Nem eszik az egyebet, csak szerelemgyökeret.”</p> <p><i>„Szántottam gyöpöt, Vetöttem gyöngyöt, Hajtottam ágát, Szedtem virágát.”</i></p>		
<p>(2.) Vyragh th/u/dyad, theuled el kell mennem, És the yerthed kel gyazba ewelteznem.</p> <p>Mai írással: Virág tudjad, tőled el kell mennem, És te éretted kell gyászba öltöznöm.</p>	<p>Soproni virágének (nyelvemlék!) ~ 1490</p> <p>Sylvester János: „ Nem dícsírem, azmirül ez ilyen ínekek vagnak, dícsírem az beszídnek nemesen való szerzísit.”</p>	 <p>OnlineDekor.hu</p>

(3.)

„Szerelmedben meggyúlt szívem csak tégedet óhajt lelkem,
Én szívem, lelkem, szerelmem, idvez légy én fejedelmem!

Júliámra hogy találék, örömben így köszénék,
Térdet fejet neki hajték, kin ő csak elmosolyodék”



(4.)

„Most jázminos lugasban,
E nyári hűvös estvén,
Lillámmal ülök együtt:
Lillám velem danolgat
És csókolódva tréfál,
Míg barna szép hajával
Zefir susogva játszik.”






(5.)




„Hagyj el, óh Reménység!
Hagyj el engemet;
Mert ez a keménység
Úgyis eltemet.
Érzem: e kétségbe
Volt erőm elhagy,
Fáradt lelkem égbe,
Testem földbe vágy.”





<p>(6.) „Hová merült el szép szemed világa? Mi az, mit kétes távolban keres?”</p>		
<p>(7.) „Játszik öreg földünk Fiatal sugarával a napnak; Pajkos enyelgés közt Egymásnak csókokat adnak.”</p>		

<p>(8.) „Fa leszek, ha fának vagy virága. Ha harmat vagy, én virág leszek. Harmat leszek, ha te napsugár vagy... Csakhogy lényink egyesüljenek.”</p>			
<p>(9.) „Elhull a virág, eliramlik az élet... Úlj, hitvesem, úlj az ölembe ide!”</p>			
<p>(10.) „És ekkor még szívem kigyúl, Mint hosszú téli éjjelen Montblanc örök hava, ha túl A fölkelő nap megjelen...”</p>			

<p>(11.) „Útra kelünk.. Megyünk az Őszbe, Vijjogva, sírva, kergetőzve, Két lankadt szárnyú héja-madár.”</p>		
<p>(12.) „Már vénülő szememmel Őrizem a szemedet.”</p>		
<p>(13.) „Milyen volt hangja selyme, sem tudom már, De tavaszodván, ha sóhajt a rét...”</p>		

<p>(14.) „Nem vagy enyém, míg magadé vagy: még nem szeretsz.”</p>			
<p>(15.) „Gyermekké tettél. Hiába növesztett harminc csikorgó télen át a kín.”</p>			
<p>(16.) „Látod, mennyire, félve-ocsúdva szeretlek, Flóra!”</p>			

<p>(17.) „a lomb között gyümölcsök ringnának meztelen, és Fanni várna szőkén a rőt sövény előtt,…”</p>		
<p>(18.) Az átzuhanás, az megterhelő. Ilyenek: az elalvás, a fölélbredés, a megszeretés, a meggyűlölés; amikor vendégek várhatók, a boltban a tanácstalan álldogálás, hogy házigazdává átalakuljak; a vendégség után pedig a bútor, mert vissza kell tolni megint privátba.</p> <p>Ezek a nehezek. Amikor maradok, az jó: az alvásnak mestere vagyok, és ébren lenni nagyon szeretek. Boldog vagyok, ha sok a vendég, és ha van szerelmem, illetve ha nincs. De átzuhanni egy beállításból egy másikba, az összekuszál.</p> <p>Maradni szeretnék, mindig maradni: ha ébren vagyok, élesen figyelni, ha alszom, mélyebb gödörbe leásni; magányos levesporokat fölönteni, vagy élettársi szennyest kotorászni. Átzuhanni: az fáj. A változás szűk száján átcsúszni, az horzsolás.</p>	<p>Nádasdy Ádám: Maradni, maradni</p>	

(19.)

Mert nem azt sírom vissza, nem a végét,
az elégedetlenség csöndjeit,
ahogyan együtt bámuljuk a tévét,
a kifogásokat: ne most, ne itt,

a számítógépes játékkal töltött,
ketten magányos, esti hallgatást,
a kapcsolatnak hívott szürke börtönt,
ahol nem vagy, csupán egy zárkatárs –

Az ösztönöket átíró bizalmat
síratom, ahogy a ló enged,
hogy kézbe vedd a hátsó lábát, azt az
önfeledtséget, ahogy felfedi

védtelen hasát a macska előtted.
A vad meglátott, nem futott el mégsem.
Te visszanéztél rá, aztán lelőtted –
a föld szép lassan szívja be a vérem.

Noha ártatlanul, értetlenül,
bosszúvágy nélkül pusztul el az állat,
benned is tátong a lövésnyi űr,
mert jól tudod, hogy erre nincs bocsánat.

**Kiss Judit Ágnes:
Utóirat**



(20.)

Visszasírod majd, ez a múlt,
mondtad egyszer a lépcsőn vacsorázva,
mikor napok óta egy fehér frizbiből ettünk,
mert a tányérok becsomagolva álltak.
Néhány év múlva (tányérral-frizbizés után),
mikor a lépcsőn sírtam, vissza-
jössz-e? (becsomagolva álltál),
azt mondtad, elrepült,
jó dobás volt pedig,
de az idő nem kedvez, másfelé húz,
megálltam fehéren a levegőben:
a szívem félrehordott.

Tóth Krisztina:
Frizbi



(+1)

Az iskolánkba jár egy bájos kisleány.
Olykor halk bazmegok fakadnak ajkain,
és mindig éppen akkor vív Békéscsabán,
amikor borozhatnánk ketten hajnalig.

E két dolog nem éppen jó ízlésre vall.
Együtt mégis valami furcsa bája van,
ami tetőtől talpig fölkapar,
és amitől egészen jól érzem magam.

Úgy, mint a szurkoló, ki tudja már előre,
hogya a csapat veszít, és ennek ellenére
(vagy épp ezért) a béközépbe vált jegyet,

és ott dudál, és a zászlóját lengeti,
és tombol, és üvölt, és jólesik neki,
hogya kilencven percen át valaki más lehet.

Varró Dániel :
Szonett egy kisleánynak, aki vészesen
emlékeztet a magyar labdarúgó
válogatott tétmérkőzéseire

